

den Del af Grundlønnen, som Staten skal bære ifølge Forslaget, nemlig 30 pCt. af Grundlønnen, tages bort fra Staten, saaledes at Kommunerne bærer Grundlønnen. Det ser ud, som om Staten vilde spare en Udgift af 5,9 Mill. Kr., meget nøjagtigt 5,873 Millioner — jeg tør vel sige 5,9 Millioner for Nemheds Skyld —, men det er en Fejltagelse at tro, at Staten sparer alle disse Penge. Thi da Staten skal overtage Dyrtidstillæget, og Staten efter Forslaget, hvad jeg ikke gør Indvending mod, bærer 80 pCt. af Konjunkturtillæget, saa vil de Forøgelse, som disse Tillæg udgør, saaledes som Forslaget nu er affattet, bevirke en Merudgift for Staten af omtrent 2,4 Mill. Kr. Paa Dyrtidstillæget falder 1,4 Million, paa Konjunkturtillæget omtrent 1 Million, fra disse 5,9 Millioner maa man da drage 2,4 Millioner, saa alt, hvad Statskassen i Virkeligheden lukrerer, hvis denne Ordning gennemføres, er altsaa $3\frac{1}{2}$ Million. Hvis denne Ordning gennemføres, sagde jeg — jeg maa sige, at det er en ganske absolut Fordring, at den gennemføres, ellers kan jeg ikke være med til at gennemføre dette Lovforslag. Jeg har ganske kategorisk udtrykt det, og jeg staa ved mit Ord, at hvis ikke en saadan Ændring som den, der er stillet i Lønningsudvalget, gennemføres med Hensyn til Lærerlønnen, saa kan jeg ikke være med til at indstille dette Lovforslag, selv om det af Rigsdagen er vedtaget, til Hans Majestæt Kongens Stadfæstelse. Jeg maa dog som Finansminister have Ret til at forsøge at begrænse Statens Udgifter overfor de store Beløb, som det her drejer sig om, indenfor en rimelig Ramme. Og hvad jeg her maa kræve gennemført, er det nu bestaaende, hvor Kommunerne afholder Grundlønnen. Hvis der saa siges derimod, at saa faar Staten det, som kan kaldes det gunstige, at det for en stor Del er de Tillæg, der kan forringes, som Staten skal afholde, nemlig 80 pCt. af Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg — Alderstillægene har Staten altid afholdt —, saa maa jeg dertil sige, at der er akkurat lige saa stor Mulighed for, at disse Tillæg kan komme op, efter at vi har hævet Grænsen for Dyrtidstillæget, thi det er slet ikke utænkeligt, desværre maa jeg sige, at vi allerede kommer til et højere Dyrtidstillæg næste Halvaar — efter Halvaaret 1. Oktober til 1. Marts. Altsaa Staten løber en Risiko. Men endnu maa jeg sige derom, at hele Spørgsmaalet om den offentlige Skole ligger i den store Kommission, at denne Kommission uvil-

kaarligt og sikkert maa komme til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Statens Udgift til den offentlige Skole, og at den Mulighed, at disse Forhold ændres og ændres paa mange Omraader, ligger for. Heller ikke kan jeg sige, at hvis jeg skulde være Finansminister til den Tid, vilde jeg modsætte mig Ændringen da med Hensyn til Statens og Kommunernes indbyrdes Forhold. Men nu overfor en saa spændt finansiel Stilling som den, vi i Øjeblikket har, tør jeg ikke vove ikke at forsøge at faa denne Begrænsning indført i Statens Udgift, som jeg her har nævnt.

Jeg haaber hermed at have besvaret i hvert Fald det ærede Medlems Spørgsmaal saa tydeligt, at der ikke kan være nogen Tvivl i hans Sjæl om, hvad det er, der maa være min ufravigelige Fordring paa dette Omraade.

De almindelige Spørgsmaal, som er fremdragne, og som har nogen Interesse, skal jeg ikke gaa ind paa, da disse ikke, efter hvad jeg kan forstaa, vil blive gjort til Genstand for Ændringsforslag. Derfor forstaaer jeg meget vel, at ærede Medlemmer fremdrager saadanne, men jeg ser ikke nogen Grund til for mit Vedkommende som Minister nu at sysselsætte mig med dem. Jeg maa derimod med Hensyn til Ændringsforslag, der kan stilles — saadanne har jeg selv antydnet —, bemærke følgende: Jeg vil advare imod, at man dog kommer alt for langt ud og kommer alt for langt ud med ganske specielle Spørgsmaal. Jeg tør indestaa for, at de Spørgsmaal, som her er fremdragne, har været overvejede i Lønningsudvalget og været gjorte til Genstand for meget omhyggelig Behandling, og at det da ikke vil være rimeligt, at man for meget fordyber sig i dem, naar man ønsker dette Lovforslag fremmet, og fremmet uden alt for meget Besvær. Men tage Stilling nu til enkelte Spørgsmaal vil jeg heller ikke, thi mange af de Spørgsmaal maa siges at ligge under de enkelte Fagministre, og jeg har hele Tiden under Behandlingen af denne Sag maattet stille mig saaledes, at de almindelige Spørgsmaal og finansielle Spørgsmaal vedrørte mig, medens de enkelte Ministre maatte overtage Forhandlingerne i Udvalgene og i Salen angaaende Spørgsmaal, som var af rent formel og teknisk Art. Det maa jeg ogsaa holde paa. Men jeg vil dog gerne sige endnu, at der skal jo finde en Normering Sted, og at denne Normering er oven i Købet fremskyndet. En Normeringslov skal allerede fremsættes i Samlingen 1921—22, og der er dog nogen